

ÉLŐ KÖVEK – a Váci Egyházmegye jubileumi felkészülése

„mint élő kövek épüljetelek lelki házzá” (1Pét 2,5)

(Korábban: IMA-KATEKÉZIS)

II. év: KÖZÖSSÉG, HELYEM A KÖZÖSSÉGBEN

IGEI ALAPVETÉS:

APCSEL 2,42-47

Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükséget szenvedtek. Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.

1Jn3,1-3

Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt nem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk úgy, amint van. Mindenki, akit ez a reménység tölt el iránta, megtisztul, miképpen ő is tiszta.

A MÁSODIK ÉV TÉMÁINAK RÉSZLETES FELDOLGOZÁSA

1. **A communió-egyháztan – dr. Fejérdy András egyháztörténész**
Az Egység – Marton Zsolt püspök atya
2. **Communio egyháztan a gyakorlatban: a közösségek élete - Finta Zsolt**
3. **Az eukarisztia a közösség szíve – dr. Farkas László atya**
4. **Irgalom, megbocsátás, kölcsönös szeretet a közösségen belül – dr. Fejérdy Áron atya**
5. **Egyéni karizmák kibontakozása a közösségben – dr. Fábry Kornél püspök atya**

V. EGYÉNI KARIZMÁK KIBONTAKOZÁSA A KÖZÖSSÉGBEN

Dr. Fábry Kornél

Kétféle szélsőséggel szoktam találkozni: egyfelől panasz a plébánosok részéről, hogy mindent egyedül kell csinálni, másrészt pedig a hívek részéről, hogy semmit nem engednek csinálni. Hol van a megoldás? Hogyan tudunk együtt dolgozni?

Emlékszem, amikor pappá szenteltek, úgy indultam neki, hogy bárhová helyeznek, három normális ember biztos, hogy lesz a plébánián, akikkel együtt tudok dolgozni. Sosem csalódtam még az eddigi állomáshelyeimen, és mindig volt, akivel együtt tudtam munkálkodni. Nyilván **nagyon fontos, hogy mindenki megtalálja a maga helyét**. Az első kérdés tehát az, hogy **laikusként hogyan viszonyulok a plébániához, a plébániai közösséghez?** Úgy tekintek a templomra, mint arra a helyre, ahol a kötelező vasárnapi misehallgatásnak eleget teszek, vagy úgy, mint egy nagyobb családomra, Krisztus családjára? Igazából azt kell eldönteni, hogy tehetek-e hozzá bármit is a közösségi élethez, van-e olyan képességem, kapacitásom, tehetségem, amit oda tudok adni a többiek javára. Felmérések azt mutatják, hogy a templomba járók 10%-a aktív a közösségi életben, de 40%-a lenne aktív, ha valamire megkérnék.

Azt látom, hogy azokon a plébániákon nagy az élet, ahol a laikus hívek be vannak vonva, ahol sok mindent rájuk bízunk. Ott nincsen élet, ahol egyrészt a pap nem akar semmit sem csinálni, hanem csak a kötelezőt – mondjuk így –, illetve csak azt engedi, ahol ő is ott van. Tehát ő a szűk keresztmetszet. Nyilvánvalóan mivel a „multilokálás” kegyelmét nem kaptuk még meg, így a pap egyszerre csak egy helyen lehet, és egy dolog történhet a plébánián. Ezért a lekipásztorok részéről kell egyfajta bizalom, egy olyan lépés, hogy megbízom a munkatársaimban, megbízok a laikusokban, hogy ők is Krisztus testének tagjai, megkeresztelt nagykorú keresztények, akikre rá szabad bízni sok mindent. A **szinodalitás** útját járjuk most, ahol mindenki megtalálja a maga helyét az Egyházban. Nyilván nem helycserés támadásról van szó, hiszen a pap maradjon az oltárnál, a szószéknél, illetve a szentségek kiszolgáltatásánál, ő a pásztor, ő az, akire rá van bízva egy közösség, de a laikusok a világban és a közösségben töltsék be azt a küldetést, amit Krisztus rájuk hagyott, ez pedig a missziós küldetés: „Tegyetek tanítványommá minden népet!” (Mt 28,19a).

A kérdés már csak az, hogy hogyan tegyük mindezt? Hogyan tudok én is aktív tagja lenni az Egyháznak? Mielőtt azt mondanánk, hogy az evangelizáció, a közösségvezetés mind a papok dolga, vagy épp a diakónusoké, tehát Istennek szentelt életű embereké, nézzük meg, hogy Pál apostol mit mond erről. Azt mondja, hogy Krisztus teste mi vagyunk (vö. 1Kor 12,27). Az Egyház Krisztus titokzatos teste, ahol különbözőek a tagok, és különbözőek az adományok is. Nem mondhatja azt a szem a fülnek, hogy én is fül szeretnék lenni, mert akkor csupa fül lenne, hol maradna a látás, vagy ha mindenki szem szeretne lenni, akkor hol maradna a hallás, de lábra is szükség van, ami odébb viszi a testet, hogy ott tudjon tevékenykedni, ahol éppen szükség van rá. Tehát minden tagnak feladata van, fontos feladata. Olykor a kevésbé látható funkciók talán még fontosabbak is. Hányszor van az, hogyha a testünknek egy icipici testrésze, mondjuk a kislábujjunk eltörik, de az egész test megérzi ezt a sérülést. Ezért **szükség van mindenkire**, és az is fontos, hogy mindenki egészségesen legyen jelen. Ne akarjon a másik helyére lépni, hanem tudja, hogy az ő képességei, az ő tehetsége, amit a Jóistentől kapott, talentumok, karizmák, hol kamatoztathatók a legjobban. **Egy közösségben nagyon fontos az engedelmesség, és ez az életszentség útjának is egy jó előszobája.** Ha engedelmes vagyok, akkor nem hibázhatok, aki a feladatot, az utasítást adja, övé a felelősség.

Tehát **laikusként** hogyan tudok hozzáállni a közösséghez? Úgy, hogy azt gondolom, hogy nekem is adott a Jóisten valamilyen talentumot, amit szeretnék a közösség javára kamatoztatni. **Lelkipásztorként** pedig nyitottnak kell lennem a világi hívek felé, hogy őket is bevonjam a közös szolgálatba. Hogyan tudjuk bevonni a laikus híveinket? Három kérdésre kell tudnunk választ adni: **mit, miért és hogyan?** Mit csinálunk, miért csináljuk és hogyan csináljuk? És ezek közül a legfontosabb kérdés nem is a mit, hanem a miért. **Miért vagyunk az egyházközségben? Miért van az Egyház? Mi az Egyház és benne az egyes tagok küldetése?** Ha tudom a miértet, akkor tudom, hogy mit kell tennem azért, hogy ezt a miértet be tudjam teljesíteni. A hogyan pedig közösen megtaláljuk.

Miért kell bármit is tenni? Azért, mert Jézus az Egyházra bízta az evangélium továbbadását, hogy közösség legyünk. A tanítványokat is arra hívta meg, hogy vele legyenek, prédikáljanak, hirdessék az örömhírt. Az egyházközségben is mindenki arra kapott meghívást, hogy jelen legyen, Jézussal legyen, és egymás számára is jelen legyünk. Ezt úgy tudjuk leginkább megélni, hogyha mindenki a helyén megtalálja a neki szóló küldetést. Nyilván, ha valaki csak vasárnap megy templomba és nem akar mélyebben bekapcsolódni, őt nehezebb megszólítani. De ugyanakkor sok terület van, ahol azokat is megszólíthatjuk, akik nem feltétlenül aktívak. Amikor valamire gyűjtünk például, legyen az egy tetőcsere, vagy éppen valami jó szándék, és sokan, akik csak vasárnapi misére járnak oda, ők is nagylelkűen megnyitják a pénztárcájukat, ők is segíteni szeretnének, és lehet, hogy kevés az idejük, de ha anyagilag tudnak támogatni másokat, akkor azt szívesen megteszik. Másoknak az idejükből van több. Mindig áldozat, amit az Istennek, a közösségnek adunk, hiszen magunktól vesszük el ezt az időt. De arra kaptuk az életünket, hogy elajándékozzuk, és minél inkább át

tudjuk adni másoknak, annál boldogabbak leszünk. Ennek az egyik formája, amikor a közösség számára szolgálunk.

Amikor plébános voltam, igyekeztem megtalálni azokat az embereket, akik készek az idejükből, tehetségükből a közösség számára adni. Volt, aki nagyon jó szervező volt, volt, aki az imahátteret tudta biztosítani, volt, aki kifejezetten az emberek megszólításában volt jó, és mindenki szép lassan megtalálta a helyét. A képviselőtestület olyan tagokból állt, akik készek voltak tenni a közösségért, önátadással, áldozatkészséggel kapcsolódtak be, és ezért idejükből, energiájukból adtak a közösségnek. Amikor az éves pasztorális tervet készítettük elő, akkor leültünk egy óra szentségimádásra, és azt kértem tőlük, hogy ki-ki figyeljen a Szentlélekre, hogy milyen ötletei vannak, hogy mi az, amiben változnia kell a közösségnek, hol kell növekedni, mi az, amit el kell hagynunk, mi az, ami eddig jól működött, mi az, amit tovább kell vinnünk. Utána együtt megbeszéljük, ki mit kapott a Szentlélektől, milyen ötlet jutott az eszébe. Aztán megnézzük, hogy ebből mi az, ami megvalósítható, felállítunk egy prioritást: mi az, amit mindenképpen meg kell tennünk, és mi az, amit talán kevésbé.

Azt tapasztaltam, hogy hosszú távon azok a közösségek, azok a programok működtek jól, amiket teljes mértékben rábíztam a világi hívekre. Hiszen minket, papokat helyeznek időnként, a világi hívek pedig ott laknak, ott maradnak. Ők hamarabb voltak ott, mint mi papok, és valószínűleg tovább is maradnak. Ezért jó, hogyha vannak olyan közösségi programok, amiket nem mi szervezünk, hanem rábízunk laikusokra. Ezek lehetnek kisebb közösségek: házaspáros közösség, férfikör, imacsoport. Volt, hogy egy Szentlélek szeminárium vagy Alpha kurzus után maradt együtt a csoport, akik hetente, kéthetente, vagy havonta – ahogy éppen a ritmusuknak megfelelt – gyűltek össze. Ezeket a csoportokat nem pap vezette, hanem összegyűltek ők maguk. A pap esetleg időről-időre összehívhatja a közösségek vezetőit. Ez már egyfajta bizalom a vezetők felé, ami alapvető egy egyházközösség életében.

Két dolagra építhetünk: a szubszidiaritásra és a bizalomra. Mi a szubszidiaritás? Azt jelenti, hogy mindenki a maga szintjén legyen minél önállóbb. Amit rá lehet bízni valakire, azt bízunk is rá. Ha neki szüksége van segítségre, akkor egy fölsőbb szintről megszólít valakit és segítséget kér tőle. Gondoljunk arra, hogy a Szentatya nem fogja meghatározni, hogy egy családban melyik iskolába írassák a gyereket. De azt megmondja, hogy milyen értékrend alapján válasszunk neki iskolát: a keresztény értékrend fontos, gyerekkorban már fontos a katekézis, fontos, hogy jó közösségben legyen a gyerek. Ha mi a pápához folyamodunk, és tőle akarjuk megtudni, hogy milyen iskolába járassuk a gyereket, ezt megtehetjük, de igazából ez a mi döntésünk kell, hogy legyen. A plébániai szinten is vannak, amiket el lehet dönteni helyben, és vannak olyan dolgok, amikben a püspökséghez, érsekséghez kell fordulni. Ilyen például a bérnyújtás kérdése, ahová a püspök vagy az ő delegáltja tud eljőni. Lehetőség szerint oldjunk meg mindent magunk, és ezáltal a kisebb közösségben, a kisebb feladatokban mindenki fejlődni fog. Ugyanis akkor fog tudni valaki fejlődni, ha próbálkozik. Rábízunk valamit. Lehet, hogy először csak kis dolgot, és ha azt

hűségesen meg tudja tenni, és szívesen vállalkozik nagyobb dologra, akkor azt is rábízhatjuk. Példaként tudom hozni az Alphát. Ez egy 12 vacsorából álló evangelizációs alkalom, amely étkezésből, egy előadásból és kiscsoportos beszélgetésből áll. Ha valaki résztvevőként jön, elvégzi ezt a 12 hetet, és szívesen visszatérne az Alphára, akkor – mivel itt nem lehet megbukni – segítőként jöhet vissza. Minden csoportban van nyolc vendég, két segítő és két vezető. A két segítőnek nincsen más dolga, mint hogy csendben imádkozik, amíg a többiek beszélgetnek, egészen addig, amíg az utolsó vendég is megszólalt. Ennek praktikus oka van, hogy ha valaki nem akar megszólalni a kis csoportban, akkor ne érezze magát egyedül, hiszen még másik két hallgató ember is van mellette. Ha valaki segítőként volt egy Alphán, a következőre is visszajöhet, immáron csoportvezetőként. Vagy az is lehet, hogy valaki visszatér, és inkább a logisztikai feladatokba kapcsolódik be: ételfőzés, teremrendezés, hangosítás beállítása stb. Mindenki talál magának olyan feladatot, ami közel áll a szívéhez, és amihez tehetsége is van. Nem kell mindenkinek előadni, az is fontos, hogy jó legyen a hangosítás, vagy hogy a székek a helyükre kerüljenek. **Tehát mindenkinek tudunk adni olyan feladatot, amit a maga szintjén el tud látni.** Mesélte valaki, hogy egy vidéki plébánián a templomkert volt felosztva szinte négyzetméterre, és minden gyereknek volt egy négyzetmétere vagy kisebb területe, aminek a gondozása, rendben tartása, virág ültetése az ő feladata volt. Ha valaki sajátjának érzi az egyházközséget, már nem (csak) azért megy oda, mert ott valamit kap, hanem kötelessége van, sajátjaként tekint rá, a jó gazda szemével néz mind a közösségre, mind arra a feladatra, amit ott kapott.

Ha a közös pasztorális tervünk megvan, akkor azt kell megnézni, hogy ki miben tud helytállni. És akkor szép lassan kiderül, hogy ki az, aki jó előadó, ki az, aki a zenében van inkább otthon, ki az, aki jó szervező, akire rá lehet bízni például egy majális, egy gyereknap, egy farsangi rendezvény megszervezését, és mindezt nem nekünk kell megcsinálni. Éppen a Váci Egyházmegyében van az Intézőképző, azért, hogy minél több terhet le tudjunk venni a papokról. Sok logisztikai feladat van, amit nem feltétlenül a papnak kell csinálnia, így felszabadul azokra a szolgálatokra, amelyeket csak ő tud elvégezni: gyóntatás, lelki vezetés, szentmise, jegyesoktatás stb. Fontos, hogy vonjunk be minél többeket a különböző szolgálatokra. Én például a jegyesoktatásban kértem egy orvos házaspár segítségét. Ők már 25 éve házasságban, négy gyermeket felneveltek, én mondtam az elméletet, ők pedig a gyakorlatot. Jól sikerült ez a fajta együttműködés. Hányan mondják, hogy miért pont a pap tartja a jegyesoktatást, készíti fel a házasságra, amikor ő nem él házasságban. Mi is családban nőttünk fel, sokakat láttunk kívülről, de jó, hogyha van ott egy házaspár, akik el tudják mondani, ők hogyan ültették át mindezt a gyakorlatba. Volt egy jelszó a plébánián: **itt szabad hibázni.** Mert csak az hibázik, aki csinál is valamit. A legnagyobbat nyilván az hibázza, aki csak a pálya széléről kiabál be.

Fontos, hogy **legyenek csoportok**, amikhez lehet csatlakozni. Talán a legnehezebb az, hogy egy új dolgot kezdjünk el a plébánián. De olyannal gyakran találkoztam, hogy egy már működő karitászcsoporthoz szívesen csatlakozik valaki mert hetente ennyi és ennyi időt tud rá szánni. **Létező csoportokba könnyű**

becsatlakozni. Fontosnak érzem azt, hogy mindenki tartozzon kisebb közösséghez a nagy egyházközségen belül. Előfordulhat, hogy valaki évekig jár templomba anélkül, hogy tudná a mellette ülő nevét. Jó, ha vannak olyan alkalmak, ahol megismerhetjük egymást, ahol barátságok szövődhetnek, mert akkor sokkal szívesebben vagyok együtt a többiekkel, sokkal jobb a megtartó ereje, mert mindenki szeret a barátaival lenni. Erre nekünk, plébánosoknak – a világiakkal együtt – kell alkalmat adnunk. Hol ismerhetik meg egymást az emberek igazán? Legyenek olyan programok, ahol nemcsak egymás hátát látják, mint a szentmisén, hanem egymás arcát, ahol beszélgethetnek egymással. Ezek profán programok is lehetnek: grillezés, farsangi bál, férfikör, de akár hittan, bibliaóra, ahol egymással találkoznak. Ha megismerjük egymást, akkor könnyebb lesz felismerni egymás karizmáit is, hogy kit mire hív az Úr, mihez van tehetsége, és szép lassan fel lehet fedezni a talentumokat egymásban, magunkban is. A puding próbája az evés.

Fontos, hogy mi, papok bízunk a világiakban és főleg a fiatalokban. Sokszor mi akarjuk megmondani, hogy mi a jó, mit hogyan kell csinálni, ahelyett, hogy azt mondanánk: tessék, ezt oldjátok meg, hogyan szeretnétek? Gyakran a fiataloknak olyan ötleteik vannak, amikre mi talán nem is gondolunk. Ferenc pápa mondja, hogy a fiatalok nem az Egyház jövője, hanem jelene. És hogyha hosszú távon gondolkodunk, akkor bizony át kell tudnunk adni a stafétát. Sokszor ragaszkodunk a pozíciókhoz, a posztunkhoz. Például valaki már 30 éve viszi a baldachint az úrnapi körmenetben, lehet, hogy teret kell adni a fiataloknak is. Ez nem azt jelenti, hogy az illetőre már nincsen szükség, de az egy olyan terület, ahol könnyű bevonni valakit, mert nem bonyolult feladat, könnyen elsajátítható, és lehet, hogy aki ezt egyszer megcsinálta, innen bátorságot kap, hogy több, nagyobb feladatra is vállalkozzék.

A **csoportvezetőket** jó időnként összehívni (ministránsok vezetői, énekenekar vezetője, rózsafüzér társulat, karitás stb.), együtt átgondolni, hogyan fog növekedni a csoportjuk. Mit tehetnek azért, hogy egyre többen legyenek? Az evangelizáció célja, hogy minél többeket megszólítsunk és közelebb vonjunk Jézushoz. Ha feladatot kapunk, akkor azt kötelességünk jól ellátni. Olyat vállaljunk el, amit meg tudunk tenni.

A csoportok, amelyekhez csatlakozni lehet, fontos közege egymás jobb megismerésének. Néha döbbenetes, hogyan tudjuk felfedezni egymás karizmáját. A rivalizálás azonban elkerülendő! A szinodális út nem azt jelenti, hogy helyet cserélünk a pappal, hanem mindenki a helyén próbál egyre jobb lenni és minél többet vállalni Isten országának építéséből, kinek-kinek adottságai, lehetőségei időbeosztása szerint. Engednünk kell, hogy mindenki próbálkozzon. Azt tapasztalom, hogy a kihívások vonzóak. Ha feltételek vannak, akkor az egyfajta rangot ad mindenfajta feladatnak. Például nem akárkit engedünk zenélni a liturgián, mert a zenének lélekemelőnek kell lennie. Régen a szekérhúzó ökör mellé fogták be a kis tinót, ő volt a *szélhámos*, akit a szélére hámoltak, hogy ott szokja, hogy majd be kell állni középre is, amikor nagyobb lesz, és húzni kell a szekeret. Így a zenekarba, énekarba meg lehet hívni háttérbe gitárosokat, akik most próbálkoznak, de már azért stabilan tudnak

jó néhány éneket, hogy egy-egy alkalomra kapcsolódjanak be, mert így szép lassan felnő egy generáció, belenő ebbe a szolgálatba, és át tudják majd venni akkor, amikor eljön az ideje.

Fontos, hogy **a híveket** ne csak hallal tápláljuk, hanem **tanítsuk meg halászni**. Nőjenek fel a feladatokhoz! Eszembe jut Amélie csodálatos életében egy jelenet, amikor egy házaspár zsörtölődik egymással, és az apa azt mondja, hogy el lett kényeztetve a gyerekük, mert még 15 éves korában is az édesanyja rakta a fogkrémet a fogkeféjére. Tehát át kell tudnunk engedni feladatokat, hogy mások beletanuljanak. A gyereknevelésben nem az a legjobb, ha mindent megadunk egy gyereknek, hanem hogyha adunk neki lehetőséget a fejlődésre, a heuréka élményre, hogy felfedezze azt, hogy ő is képes sok mindenre. A világi hívek között is nagyon sokan gazdag talentumokkal, tehetségekkel rendelkeznek. Néha többel is, mint maga a pap, és ezzel semmi baj nincs. Ettől még a pap a felszentelt személy, ő vezeti a plébániát, de átadhat feladatokat világi híveknek. Az Alpha tipikus eset arra, hogy ott nekem csak az előadást kellett megtartani, minden mást elrendeztek a többiek, a konyhai dolgokat, a berendezést, a hangosítást, az éneklést. Nekem icipici dolgom volt az egészszel, mert a többiek csapatban, barátként szívesen megcsináltak együtt mindent. A templomkert takarítás is egy ilyen alkalom volt, tavasszal vagy ősszel rendbe raktuk a templomkertet, olyankor 25-30 ember eljött, és vidáman együtt dolgoztunk. Én is ott dolgoztam velük, mert jó a plébánossal együtt dolgozni. Ebben nekünk, atyáknak van feladatunk: úgy éljük az életünket, hogy öröm legyen velünk együtt lenni. Szeretettel segítünk a többieknek. Hiszem azt, hogy így önkénteseket is sokkal könnyebb találni. Nem elvárunk tőlük, hanem együtt csináljuk a dolgokat. Szoktam mondani, hogy nagyon könnyű papnak lenni, két dolog kell hozzá: **szeretni kell az embereket, és semmit nem várni tőlük**. Elvárni nem kell tőlük, hiszen sok esetben nem kaptak olyan nevelést, olyan hittani háttérrel, amit mi feltételezünk. De tehetsége mindenkinek van. Találjuk meg, hogy ki miben jó, és ebben segítünk őket. Legyenek részesei az egyházközség életének, lássák meg ők is, milyen jó, hogy egyre többen vagyunk, érezzék meg azt a felelősséget, hogy rajtuk is múlik, hogy egy közösség taglétszáma növekszik vagy éppen csökken. Mi a vonzás által evangelizálunk, és ezért jó, ha minden hívőnk tudja, hogy az ő élete az Egyház és Jézus egyfajta reklámja. Ő mit tesz bele, kész-e odafordulni a másik emberhez? Jó, hogyha van olyan csoport, amelyik befogadja azokat, akik most érkeznek először. Ezt Kanadában, Torontóban láttam: az „Isten hozott csoport” tagjainak a feladata, hogy vasárnaponként öten-hatan az ajtóban fogadják az oda érkezőket, nyilván egy idő után már ismerősként, és ha valaki netán két-három alkalommal hiányzik, akkor írnak neki egy képeslapot, hogy mi van veled, hogy vagy, hiányolunk, gyere el. Ez is lehet egy szolgálat. Szolgálat lehet a sekrestyési szolgálat, az éneklapok kiosztása, a vetítés, a hangszeres dolgok, ministrálás, felolvasás, és sorolhatnánk még, de mindenki megtalálja azt, hogy az ő egyházközségében mire van szükség leginkább. Vannak férfias dolgok, amire kifejezetten a férfiakat kérjük. Nálunk ilyen volt a karácsonyfa állítás, ami fűrés, faragás, kis barkácsolás, és örömmel jöttek a férfiak, vagy amikor parkolót építettünk, ott is igencsak férfias munkára volt szükség, míg a hölgyek pedig az ebédet készítették

el. Tehát mindenki meg tudja találni a szolgálatát, ha már egy picit hozzátesz, akár csak süt egy kis pogácsát a templomtakarításnál, az is egy szolgálat. A kulcs, hogy **merjünk kérni és tudjunk megköszönni**. Ha ezt a kettőt mindig meg tudjuk tenni, akkor örömteli lesz az együttlétünk, nem felhasználjuk a kapcsolati tőkénket, nem kizsigerezzük a többieket, hanem Isten országáért együtt tudunk munkálkodni. Jézus mindannyiunkat meghívott, és ha a miértet már tudjuk, akkor már csak a hogyan és a mit kell megtalálni. Mindezt közösen, együtt, de a végső döntés mindig a plébánosé, hiszen ő a felelős az egyházközségben zajló életért.

Amit az egyházközség vezetőjeként a **pap** tehet, hogy **kér és megkér segíítőket**. Amit pedig a **laikusok**, a világi hívek tehetnek, hogy **felajánlják a segítségüket**. Legjobb esetben a kereslet és a kínálat találkozik egymással, így olyan dolgokat ajánlanak fel, amire valóban szükség van, illetve a pap is olyat tud kérni, amire a hívek képesek. Én hiszem azt, hogy a közös munka gyümölcsét látva egyre több motivációt fogunk nyerni azért, hogy továbbra is együtt munkálkodjunk. Bízunk a másokban, a szubszidiaritást tartjuk meg, kérjük és köszönjük. Mindig olyan örömteli, amikor együtt munkálkodunk, közben barátságok szövődnek, jobban megismerjük egymást, vidáman tudunk együtt lenni. Jézus is azt kérte, hogy arról ismerjenek fel bennünket, hogy szeretettel vagyunk egymás iránt (vö. Jn 13,35). Mindennek az alapja tehát a szeretet és nem a panasz. **Nem kritizáljuk a másikat, hanem sokkal inkább segítjük**. A kanadai vadludak példáját szokták hozni, ahol mindig más van elől, és a többiek a gágogásukkal bátorítják az elől levőt, nem a kritizálják, hanem bátorítják, hogy tartson ki, ameddig csak tud. A legjobb, ha mi is mindig mellé állunk azoknak, akik bármit is tesznek. A világi hívek merjék a feladatokat átadni a következő generációnak, próbáljanak már úgy körülnézni, hogy ki lesz az utódunk ebben a funkcióban, ha netán idősödő már a szolgáló korosztály. Én hiszem azt, hogy sokan megszólíthatók, ahogy hallottuk a statisztikát, 10% aktív, de 40% az lenne, ha megkérnék valamire. Legyen bátorságunk kérni, és sose felejtsünk el megköszönni!

Végül három kérdés, amiről érdemes elgondolkodni és beszélgetni.

1. Milyen szolgálatot érzek magaménak? Mi az, amiben én vagyok jó?
2. Milyen karizmáim, talentumaim vannak, amit az egyházközség, a közösség javára tudok fordítani?
3. Mi motiválna az aktív bekapcsolódáshoz? Mi az, amit tőlem kérhetnének? Mi az, ami miatt lelkesednék valamiért?

Én hiszem azt, hogy mindenki meg tudja találni a maga helyét. A plébánosoknak, az Egyház vezetőinek bízniuk kell a laikus testvérekben, a laikusok pedig ajánlják fel a lehetőségeiket és a képességeiket, és ez a kettő lehetőség szerint találkozzon egymással. Isten országát együtt, közösen építjük, és ahogy a testnek különböző részei vannak, különböző tagok vannak benne, úgy mindenki megtalálja a maga helyét, feladatát. Lehet egy egyszerű pakolás, lehet egy előadás, sok minden lehet, ez egyházközségenként változik, de hiszem azt, hogy ha mindenki úgy tekint az egyházközségére, mint a családjára, és keresi, hogy mit adhat a többiek javára, akkor mindenki meg fogja találni a helyét. Én ehhez kívánom a Jóisten áldását, találjuk meg, hogy hol van a helyünk, és ahhoz hűségesen ragaszkodva Isten országát építsük.